

ACC. N:R M. 15785:1-27.

Landskap: *Småland* Upptecknare: *Ingeborg Johansson, Markaryd*
Härad: *Sunnerbo* Berättare: *"*
Socken: *Markaryd* Berättarens yrke: *husföreståndarinna*
Uppteckningsår: *1961* Född år *1898* i *Skinnerud*

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Fiske. s. 1-27.

Bl. G. 4

Fiske

Tack vare den fiskrika lagun, som rinner just härigenom
bygden, har vi stor möjlighet till fiske och reningen allt
säger man såväl i sommen som närvarande tid förestill
sig på att kombinera nytta och nöje genom att flitigt
ändas säsongen öre fiskevårings. Men om en och annan
aktiva lantbrukare som har jordågar omkring "stora" som
man säga, håller sig med moderna redskap och fiskar
både för det egna hushållets behov och i någon mån till
avsälva vill det ändå synas, som om man i vår tid
här i bygden hade hantveringens i fråga utsläckande
som hobby. Det kan också tilläggas, att det är i huvudsak
ungkar som ber fiske till fritidsnöje och på olika
tillvägagångsätt prövas den så kallade "fiskehyckan", vilken
i många fall har kunnat vara riktigt gynnösam.
Det finnes många utmärkte fiskeställen här i lagun och
bilden som bifogat till denna, som minner just igenom
denne drakt den s. k. norra dräkten och att man från

HC 4

3/11-61

generation till generation sedan länge tillhålls i tiden
 har förordat desamma kan man nog säga för det bästa.
 Själva kommer jag tydligt ihåg då far talade om för pojkar
 om här vilket utomordentligt fiskesällskap det var i fjärd
 "här var så många fiskesällskap o' de var så välvårdade
 o' så en så en kenne ösa upp om me jölen" så far.
 Det var också här som "rike Johannes" skodde sig på
 fiske enligt vad de gamla berättade. Rike Johannes
 levde i mitten av 1800-talet och var som uttrycket
 lydde: bygdens rikaste man. Utom gården här i grann-
 byn där han bodde ägde han en fjärdingsgård till
 med ägor och med lagom så värd hade han möjlig-
 het att fiska, vilket han också gjorde. Efter slutet
 dagsverke uti på åker och ång kunde denne mäktige
 slarvande gå den drygt halvmilslånga vägen till fjärd
 för att fiska och då han någon gång mitt natten kom
 tillbaka hade han i regel en "ryggby" fisk, att släpa
 på. Om rike Johannes beqvämde sig nu någon annan

metod vid fiske än den som originalet ville man
icke gilla sig om, men det är ganska förklarligt, att
en sådan oklar man också hade lärd att känna de
olika fiskars lektid och vid sådana tillfällen
passade på att frisa sig.

Detta är alltså en metod som tillämpats vid fiske
särskilt i äldre som yngre tid, med gott resultat,
dy bara för tio - femton år sedan hörde jag själv
berättas huru man vid Timfors visse tiden kunde
plöka bräven så mycket man önskade. Lika gynn-
samt har det emellertid icke alltid varit som vi
veta, dy mer än en gång kunde man få höra att veder-
börande hade gjort en "spogekäisa" (man hade ingenting
fått på fisketuren). Ved brödde det då på, att det ibland
kunde så misslyckas med fisket, kanske i själva säsongen?
De hemgjorda fiskeredskapen voro kanske inte så förträff-
liga som önskvärd, men i regel gingo de unga fiskarna
in för, att det vid sådana tillfällen var rent "förfjöl"

(fördrölad) de hade nämligen fiskat efter alla konstens regler, försäkrade de snart hade man emellertid glömt en sådan förtret och rustade sig till nya anfall och var tydligen en erfarenhet rikare i fiskesporten.

Ja det är säkert, att de hängjorda fiskredskapen som begagnades i äldre tid voro bristfälliga och voro alls inte att jämföra med dem som begagnas i vår tid. Nu har i regel ströken fjortio aringen ett spinnspö med brad där till håren och så skell man förstå ha tillgång till en bit, ty det gamla systemet att stå på stranden och passa ut anses allt för gammaldags, och är kanske inte så spännande som att sitta i en båt ut på vattnet och kiva upp den ena gäddan efter den andra, med det moderna spinnspöet. Men visst tillämpas den gamla metoden också i stor utsträckning ty de som äro något mera stadgade mena, att det är säkrast att hålla sig på torra land och inte

utvecklade sig för onödiga fisker. Det moderna mettspöck
fyller nog alla bilar och man bör numera inte skylla
på redskapen om fiskelycken är mindre gynnansam.

Alle fiskredskap som förekommer för tillverkades
hemma vid, ifrån den första "mätteraffen" till den mera
invecklade ålkristan, som torde vara det fiskredskap
med vilket man fångat både den mesta och den bästa
fisken här i bygden.

Det mettspöck av den gamla typen var ganska enkelt
inrettat och vilken som helst kunde till-
verka en sådan. Det viktigaste var att få det rätta
materialet till spöck och man försökte olika träslag
härvidlag. Det var kanske inte alla som hade möjlig-
het att skaffa ett sådant utav vass, ehjeh var bellet
det bästa på denna del. Här i den s.k. "skeaböjden" var
det nog möjligt att skaffa detta material, ty bygdens
handlande tillhandahöll sådant, men det kostade några
öre på den vägen var förstås stängd för de flesta

men pojkarne här hade sådan summe med. "Palle Jones"
 / en av bygdens vävskedmakare/sädelgeik mycket bra att
 få en "maidkraft" alldeles gratis, då det var aktuellt.
 Då denna fräga var nöjaktigt löst, var det reven som
 skulle tvinnas. Över dessa klarade pojkarne själva med
 god vilja. Vanlig svart sgtråd nr. 12 användes i många
 fall till metken men naturligtvis skulle den tvinnas
 eller tvättare sagt som fyrdubbel. Detta arbete utfördes
 för hand på så sätt att en cirka 20 m lång tråd lades
 dubbel och sträcktes ut och i båda ändar smadde man
 med fingrarna så länge det ansågs behörigt, därefter
 lades de båda ändarna tillvarannan och reven började man
 sig själva, allt eftersom man hade skött denna smoring.
 Sådana metken tillverkades många här i hemmet,
 men det utslöt inte den präktiga bekrassen, som
 också användes i stor utsträckning. Bekrassen användes
 vid vävsked tillverkning och var det starkaste garn
 som kunde åstadkommas, det var också dåligt man

siktade i frågan om metoden för stark han sådan
aldrig bli menade men.

Man skulle det ju också vara ett flöde till den här utrust-
ningen och i äldre tid tillredde man sådana också på
egen hand. Man borrade helt enkelt hål i en kork och
drog reven igenom och i samma hål sattes en kånkfjäder,
avsedd till att hålla korken på rätt plats och dessutom
för att lättare se då det nappade.

Den här utrustningen för fiske är den mest vanliga
här i bygden, men man prövade också andra metoder
i stor utsträckning. Ett fånge fisk med snäl kunde vara
riktigt lömande, om lyckan var ganska god. Men det vore
svårt att säga, att det fanns ett fiskerät i varje gård
förr. Här i bygden var det endast i ett par gårdar man
höll sig med ett sådant och sanningen att säga var
man riktigt rädd om det som var, det framgick i många
sammanslag. En och annan gång kunde det lika väl
hända, att de många för någon guldjämst fingo läsa

det berömda fiskemåtel och lägga ut. Det var en
 ganska omskrändig procedur, att förfärdiga ett fiske-
 mål, men här fanns en och annan expert som
 anlätades här till. Detta måtte hava varit både man och
 kvinnfolksgöra. Men man förstå, ty här i drakten hade man
 en man som knöt måt på beställning och på ett annat
 håll var det en kvinna som anlätades, då man äntligen
 bestämt sig för att anskaffa ett sådant förtäffligt fisk-
 redskap. Det är möjligt, att man knöt något olika ty
 ännu idag sålar man en "gubbaknut" då det före-
 kommer en knut på något snöre, visserligen stark men
 något klumpig. Såväl tvinnad lina som bomulls-
 garn användes till fiskemål, men utän tvinnad var lina
 det mest anlätade. I Lälmarne skulle det vara hampe
 och att man försig över- och underlättn med någon för-
 stärkning med samma material är en given sak.
 Det bodde måtel skulle vara en fann (djupt en och en
 halv m.t.) djupt och man antages, att längden i regel

var tio famnar. Till flöten var dräbitardel vanliga de
material som förekom, men man har också sett
bitar av furebark som tjänstgjorde för betsamman.
Material till sänken var alltså sten, som man hade
placerat i små hemsydda påsar, vilka hängde i underbålen
på en alms avstånd från varandra.

För att nätet skulle anses fix färdigt skulle det också
färgas, naturligtvis för det skulle "hålla må loten"
som det säges här. För hemfärgning har man sedan
länge tillbaka kunnat köpa färg i vilken affär som
helst, men de gamla hade det inte så behandligt,
de måste själva tillverka färgen av naturliska, men
därom är tidigare ordat i andra sammanhang.

Koddragning är ett fiskestätt som aldrig förekommit
här i dessa trakter och därför är man så god som helt
okunnig både om de olika delarnas benämningar
och förfaringsstället och används dem.

9 Långren eller som det heter här "alaren" är däremot

ett fiskebredskepp som används i stor utsträckning
såväl i äldre som nyare tid. Vanligtvis köpas sådana
om för tiden men så var det inte förr, ty då förfärdigade
man ålaxrens själva så var det både "fisket och betalt".
Reven tillverkas ungefär på samma sätt som de förut
nämnda metreven och materialet kunde också vara detsamma
men tyvärr bomulls-garn var liksom det bästa till
långrev det vill man understryka. Det förekom både
längre och kortare sådana men om man säger, att en
sådan hemgjord långrev var tio - femton femnar
lång lär det vara det vanligaste måttet. På var tredje
all fästes en tafs med krok. Tafsarna tillverkas
man också av samma material men krokarna
måste förstås köpas. Det hela förvarades i en låda
med krok för varje tafs på ena sidan. Illt det här
förslades fram till fiske-dalnet och man upplade reven
försigtigt, satte bete på varje krok med stor omsorg
för att om möjligt lura ålen att bugga.

11
I regel hade man mass till bete, men det kunde också
förekomma somafisk tery, omät eller biche till allt eftersom
man drog ålen var begiven på. En av förutsättningarna
att ålfisket skulle lyckas var, att väderet var gynnsamt.
Efter ett isregn var det mycket lämpligt att lägga ut
ålaren och var säker på att prajarna passade på vid sådana
billfällen och gjorde säkerligen sitt bästa. Man visade, att
ålen kugger under natten, därför gav man sig i väg med
den när solstrålningen i själva kvällen för att åter
vara på stället i dagningen och undersöka om det var
något på krakarna att hämta. Det gällde, att infinne
sig så tidigt som möjligt, ty de stora ålarna hade förmåga
att slita sig loss om det dröjde för länge innan man
var färdig att hämta in dem. En här var nästan oom-
barlig vid sådant fiske och även i äldre tid höll man
sig med sådan, hemmegjord så blott man ändå
fyllde den sin uppgift och hade man verkligen fått
in fisken i denna påse så var den fångad, definitivt.

Fiskfångst har aldrig förekommit på flera olika sätt här i bygden och i stort sett har de gamla metoderna följts undan för undan den ena generationen efter den andra bara med den skillnaden att redskapen med åren har blivit betydligt bättre allt eftersom utvecklingen har gått framåt.

Ett sätt, ut ständbrak, eller "stänubrog" som det heter här var ett mycket vanligt fiskesätt förr och det förekommer ännu i stor utsträckning. Från stranden kastar reven ut så långt som möjligt sedan man försatt braken med betet, vilket som regel utgöres av mask den man omsorgsfullt träder på braken. Spöets grov-
änd föres ned i jorden, minst en halv alm och sättes något på "skäcke" (på smed) för att reven skall få ett bättre läge. Man kan också lägga ut den betade reven och fäst den samman vid en päl på stranden, men då måste den hållas upp med en "blynn" (böjd karst) för att förbli i det rätta läget. Det berättas om "döe" "döms"

(en man som bodde ensam i en stuga vid ån) att han tillämpade denna sistnämnda fiskemetod med gott resultat, och förordade densamma. Torke han en ås. Si paa i stua i hälla maideraftan i Simmaris" Lykke den Sevans" som var skomakare och drev fiske mera för nytta än för nöje. Han gav heller icke lit sine förtjändor på fiskredskap, ty själva brokerna som användes tillverkade han själv av benkärror, eller annan liknande material. Piltöring, fiske med handsnöre är man icke heller främmand för i våra bygder. Såväl i äldre som nyare tid har denna fiskemetod varit gängse. Det anses vara det bekändigaste fiskesätt som kan förekomma. I ett starkt snöre ungefär 1/2 m långt har man fäst en krok och där till en blybit, som skall utgöra sänke, behet sättes på i visslig ordning och med denna enkla inrättning skall man klara möjlighet att fiska såväl från båt i öppet vatten som från vak på is. Här kallas fiskemetoden egentligen pimple.

och de unga fiskarna men, att metoden i fråga
är verkligt effektiv.

Fjustring är kunnat ett annat fiskesätt som tillämpats
här men i mindre utsträckning, ty man hade en viss
ovisshet för dittofångsättet liksom annat redskap än en
s.k. "ålagaffel" har säkerligen icke förekommit, då man
gav sig åstad att fjustra. Som vi veta, är ålen mycket
medgärlig då den går upp på grunt vatten och det var
juist då man passade på att fånga den samma med denna
gaffel. Fjustring på detta sätt kunde förekomma både vid
dagsljus och med bloss. I senare fallet var man i regel
ett par stycken som deltog, den ene höll fjustricken
medan den andre gjorde själva ingreppet genom att
hugga ålen på rätt ställe. Sådan fiskemetod förekommer
aldrig mera och dessutom här det väl vara förbjudet
med bloss vid allt slags fiske och jag tror nog man
är lojal härvidlag.

14) Föreläsning om fisk. för även denna metod är bekant.

Med en klubb prödjic heber det här/ slår man bärd
på isen där man antager, att gäddor och även annan fisk
har sitt tillhåll. Härmed skrämmas man desamma fram
till vaken, som tidigare heggits upp. Här är det ju mening
en att som den arkingen med pimpelstörre eller spö,
allt beroende på om fiskelyskan är gynnsam.

Detta senare behöver kanske tilläggas om metoden smar-
ning av gäddor var lönsam. Hur som helst, med detta,
men metodens fräga var så allmän för, att vem som
helst som något befattat sig med fiske har prøvat
desamma. Det betvivlas icke, att detta fiskesätt var
mycket spännande. Där stod gäddan dävnde stille
och solde sig in i regel så nära stranden att den
sågs väl härifrån. Ht småpojkar som i regel har
goda anlag för dylikt gjorde frök att smärja dem
skall ingen andra på, helst som utrustningen var
överkonlig. Här hade man alltid mässingstråd
(siktstråd) som tillhållhölls av bygdens handlande.

Gäddorna måste ha varit blinda av solkenet, ty de reagerade inte människor. Fiskaren gick försiktigt fram bakifrån placerade snårjan bakom gåtorna och under allt detta förberedande stod gäddan stilla och inledt and snade förrän snarans drog åt och fingerstapens var fästa. I detta sammanhang erinras jag mig en fisketur just av detta slag, som var något av usisk. Fastän något över 50 år sedan minnes jag det som i går. Min svårige bror hade hört de äldre pojkarne tala om hur spännande det var att snårja gäddor, men då han ansåg för liten, att gå med dem till än beslöt han att gå till bäcken (det fanns en sådan i närheten) för att snårja gäddor. Efter en liten stund kom han springande med en ganska stor gädda, som han fångat med snaror. Att han var stolt förtjust över ett sådant resultat behövs jag väl inte understryka och efter någon minut var han åter i väg med gädd-snårjan och även denna gång hade han fångat en gädda.

något mindre, men ändå så pass, att av dem båda blev det ett reellt mål. Efter detta var man nu en erfarenhet-rikare i fiskerieringen och visste, att hos man bara raka på den lätta tiden, är det inte uteslutande skicklighet som är förutsättning för god fångst.

Här i bygden kan man inte sale om något lömande fiske, utom vad "äulafjiskarna" här och där i "lilla" kunde åstadkommas. Om man bara stannar för all den ål som fångades på detta sätt vid "küllka berä" skulle mängden lämpligast betecknas med "lissövis" ty flera gånger vände det, att fångsten i "äulafjiskan" blev så riklig, att man måste med häst och vagn hära ut och sälja i grannskapet. Detta mötte förstas inga svårigheter, ty ål har alltid varit en begärlig vara och man såg rent framåt mot den dag det skulle bli möjligt att rikligt få "smörja kräset". Liksom det var brukligt före här i bygden med "slattejille" (man bjöd några vänner hem till sig för att smaka rättningar slakter)

var det även brukligt med ett "äulajille sävrikt minn
änka gang". Nu är emellertid både det ena och det andra
endast minnen, tillika med ålkiutan och kvammen som
var av så stor betydelse för ortens folk.

Det är givet, att fisket hade en viss betydelse i hushåll-
ningen i äldre tid. Det var ju möjligt härigenom att
få någon omvärking i den nog så enformiga kosten
man eljest var hänvisad till. Att bönder i allmänhet
betraktade detta husbehovsfiske som betydelse löst
förändrar ju icke fakta, det var många andra som
behövde det samma. Det har berättats om "Plata-Kaja-Åkka"
(samma kvinna som förut nämndts kenning med nätkonst-
ning) hur räddig hon var i all sin fattigdom. Det hände
många gånger, att det var som man säger här: "Le finns
inte förrän i husen" då går denna kvinna ut till en
hon bodde helt nära den samma, härar upp ett par fiskar
i kappet och så var "säselfrönan" för dagen nöjaktigt
lös. Fisket har alltså kunnat vara en räddare i nöden

i många hem, och det är en given sak, att man tillgrip
denne utväg i de svåra situationer som många ofta
befann sig uti förr. Förflykte vi oss sedan så långt fram
i tiden som till första världskriget, så vet vi liksom var
vilken betydelse fisket hade i hemställen. Tack vare det
ripliga sillfisket, hade ännu inlandsbor möjlighet att
utan obotlig skada gå igenom krisen.

Varför sedan bönder i regel haft en viss ovilja både
för jakt och fiske (bushelkrossfiske) torde bero därpå, att
både dessa sysslor anses för "ladhämnaarbete" och sådant
tolereras inte i detta skräck. Så en sak till: den myndiga
bonden menade som så är ägornas omkring fiskerätt
hans så är det också hans fiske. Sedan berättade det på en
vederbörande var så generös, att han lovade icke jordägare
att på hans ägor gå att fiska. Men det är en given sak
att vilket fiskerätt som helst fick inte förkomme, det
var endast med spö som kunde komma i fråga och
det kan tilläggas, att det var långt ifrån att alla bönder

man kunde vänta en sådan gynnelse. Därför fiskade man gärna lidet så där i skymundan och frände. Vassen "Paul" alla "Pae" om lev ett system som kanske tillämpades allra mest av alla ike jordägare.

I äldre tid tillvaratogs man fiskens del genom att salta med den och dels att förvara den frusen, under vinterlid.

Quetvis var det så man gjorde sig det orsakat att salta sig den har ju alltid anses mest värdefull. Sedan man dragit av skinnel (detta tillvaratogs, torrades och användes till att sammanbinde "hännel" i slava, då man slag-tröskade) öppnades den och allt inunnämakt rensades ut men alla fena skulle sitta kvar. Därefter skulle iben fisk "mänges" (en lätt saltning avsedd att draga ut blod o.d.) några timmar, innan den anses lämplig för den egentliga inseltningen. I nyare tid har konserveringsmetoden varit den mest vanlige för tillvaratagandet av all slags fisk, derest fisket fängt har varit så omfattande att man ej haft möjlighet att konsumera det samma i

färsk fers. Dessutom finnes det ju utväg under så-
dana förhållanden att helt enkelt dela med sig av hönorna
till stämman och grannar, ett sätt som både förekommer
och uppskattas.

Än i bygden hade man nog inga särskilda maträtter
av fisk som skiljer sig från den som nu förekommer,
utan möjligen sillröra, som de gamla betraktade som
något läcker. Till sillröra skulle det vara salt sill,
ett par, tre sådana togs direkt ur stämman och koktes
och i detta spad lades potatisbitar några kryddpepparkorn
samt en liten jäms kläppt gräslök, allsammans redde
med en halv liter mjölk. Rätten är präparerad
om den nu är läcker, det kan man sätta i fråga.

Till sillröra skulle inte sillen vara gälld, dvs kunnad
och inkrans fick inte ransas bort framför allt var det
istran och romen man var rädd om, det var ötkök
och allt sådant sillvaratogs för. Man minnes väl, att
det var förbjudet att strö anjovis, den skulle ätas

med krusad och inkräms och själva benet i rullen
gick samma väg. Så hade man blivit lärd och de gamlas
exempel följdes ju i regel.

Delar av fiskens användes i någon mån för medicinskt
bruk i äldre tid, särskilt vid ögon sjukdomar. Boveris och
framför allt gallblåsan med sitt innehåll tillvaratogs
och var en viktig beståndsdel i den ögonsalva man tillagade.
Så här hemmavid. Det är möjligt, att fjäll av gäddor
ansågs blodrenande, ty det var ju aldrig tal om att detta
fiskslag skulle fjällas för kokningen, tydligen både detta
någon uppgift att fylla. Dessutom var detta uttryck:
"de rena blöen" något man ofta körde i samband med
föräring av olika slag.

22
Kräftfiske förekom endast i medicinskt syfte för här
i bygderna. Det var kräftans ögonstenar man tillvaratogs och
dessa skulle pedas ut medan ännu kräftan levde, för att
vara ett effektivt medel mot ögonskador. Man släppte in
en "kräftestain" i det skadade ögat, där denne vandrade

omkring till den dräffade den främmande artikeln
som möjligen fastnat där, den lossnade och följde med
brästskenen ut. Sådana hade man på lager i alla hem
för och man menade allmänt, att metoden i fråga kunde
billämpas med stort förtröende vid behov.

För att uppnå ett verkligt gott resultat vid fiske gällde
det först allra, att man iakttog alla regler och föreskrifter
som i den allmänna folktron var en så stor be-
lydelse. Torgen tog sig för att gå till in och fiske
före Trinitis himmelfärdsdag, som man kallar för den
första metaredagen. Ett denna dag kan infalla vid olika
tid fäster man intet avseende vid, huvudsaken att man
inte sysslar med fiske före denne helgdag. Detta var
liksom huvudregeln, sedan vändolika tid för olika fiskslag
som måste beaktas, om man vill ha en riklig fångst
och det var ju ditåt man siktede. "Vä häggel blüman
då meppe gräsjöddan" ä "nä allelövel ä sinen mesone
då leku brakhsen" sådana sålvaätt förkom det gärna i

fiskesammanhang för och det är tydligt, att det var gränser som man ej vill överskrida.

Yidare höll man håll på, att söndagen skulle inte användas för fisketurer. "det är vilodag då skall du ingen syssla företaga," sådant respekterades för. Att man inte skulle fiska på natten mellan 1/1 och 1/2 det visste alla, ty just de båda timmarna hade "nyringen" sina sysslor i vatten draget att utdräta. "Nyringen eller bärsmannen" ofredad, ingen såvitt han ej blev störd på denna tid. men var det någon som vågade övertäda detta så hade han mindre angenäma följder att vänta. En djärn yngling tog sig en gång före att dröta detta och gick att fiska just denna tid. Ett gick bra tills han var på hemväg och skulle passera en bro över ett mindre vatten drag, men här kappade "nyringen" fram och gav honom ett par riktiga örfilar, som blev ett minne för livet. Lika underligt, att man i allmänhet iakttog försiktighet härvidlag och på allt sätt höll sig väl med dessa väsen.

För att få lur med fisket gällde det också, att man höll sig
lyst då man gav sig ästad på fisketåg och blev fångsten
riktig skulle inte detta heller talas om, ty det kunde smaka
vårde "omut blo" sades det. Naturligtvis gav man noga akt
på vem man mötte, särskilt första mötet, var det en kvinna
ja då kunde man lika gärna vända om fisketuren var
fördärlig. Ett sådant fall hjälpedebankens att spotta tre
gångar och halobögl säga "pössi" vilket stjärt var effektivt
då en skorre eller en katt sprang över vägen. Ovar i fiske
kunde man få bara med det, att man tog sig för att räkna
fiskarna vid ett riktigt fisketåg och skryta om det samma.
Hade man otur vid fiske en längre tid ja då var det
förstås "föstrället" och det var så klart någon i fiskelaget
som beskyddes för, att "känner man samma va livet".
Säkerligen var det ännu flera åtgärder, som vidtoges för
att kuren skulle behållas och man skulle vara i stånd
att skydda sig för otur vid fiske, men det har tyvärr
fallen i glömske. Det har däremot inte de gamla

lögnaktiga firkehistorierna som man kunde sig med
 att tala om. Håll följden ett par samman å bergivret på bygdens
 dialekt: De var i Tannsjö i Hymnussagen, där bodde en
 bonne sumpen en månad appi ett me å fesske. Joo å skäppt
 jure hann å iude minnst me detta fesske. Där å jädde
 i Tannsjö sjö så tula så en han higne ja so jussk ain
 tokken hää i sinsten. Vår ja sau hää stoe hann var bö ja iude sk
 å asa na i lann udan ja je hain å ugade åsana, so ain
 av herana onai me å vi fjöde me te spöen, så jüllper vi iud
 i lassa na, vi leen hudeit vör ugat å där lau hann laags
 iud avannen å hann var så lang så vi fjöden all stökke
 engan stäten släppt avannet. Dömst hann en kalle fue fesske
 fue onai de hann var utise mäi sumpen hää. De var på att aent
 håll längre appi i byana, Håll var ain sumpen var å malke å
 je ain jädde så stoe så hann trodde se iude te å å å na,
 udan banst na me all rock i ain ångalar där var holidum
 mäte av, mäns hann je hain all skuss. Hann all
 jädde sumpen hien ble urinsk å dra å sled i raibet

så laus föllde mäi ä' dæ' str. bän, en bid ud i sjöen
mäi hann änbeliens kemus se ferske stället one sine komedje
ä' jädan säi hann avri ma.

Samma hestoriu tötte de de en rolet ä' ännu hållt engannas
mäi fæ, mäns de gall ä' bänna jgwa ä' såda i hob. Ät
så de bae se ä' de künne de. Hæo ä' lignande jakt hestoriu
Samma en künne fä höra fæ äsk en äle byas, mäns da
fä kamma mäsiätt aent sammanheng.